

ΕΛΛΑΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 445

ΑΘΗΝΑΙ 29 ΜΑΪΟΥ 1913

Η ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ἀπὸ τὴν ὥραν ποῦ ἡ Πόλις τοῦ Ρωμανοῦ, ἡ ἔπουλος καὶ μυστηριώδης, ἔρριπεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν στρατευμάτων τοῦ Μωάμεθ Β' τὴν Βασιλίδα τῶν Πόλεων, ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, ὁ ΙΑ', ἐξηφανίσθη.

Ἡ Πόλις δὲν τὸν εἶδε πλέον.

Λένε οὖν ἔπειτα ἡρώϊκα εἰς τὰς ἐπάλξεις, μαχόμενος μετὰ τοὺς ἀπίστους, ἀπὸ οὗτε ἕνας χριστιανὸς δὲν εὐρέθη «νὰ λάβῃ τὴν κεφαλὴν του».

Λένε ἀκόμη ὅμως οὗτι δὲν ἔπαισε μαχόμενος ὁ τελευταῖος Βυζαντινὸς Ἀυτοκράτωρ. Ὅχι. Ἦτο ἀδύνατος νὰ κοπῇ ἡ σειρὰ τῶν Μεγάλων Ἀυτοκρατόρων. Ἔτσι ὁ Κωνσταντῖνος, λένε, δὲν ἐφρονεῖτο. Ἀλλὰ ἕνας ἄγγελος Κυρίου τὸν ἐκάλεσε καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὰ ἀγνωστα καὶ ἀπάτητα ὑπόγεια τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας τοῦ Θεοῦ Σοφίας. Ἐκεῖ ὁ Κωνσταντῖνος ἐμαρμάρωσε.

Καὶ μένει ἐκεῖ μαρμαρωμένος, λένε, καὶ προσμένει ν' ἀναστῇ.

Ἡ Ἁγία Στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς νικηφόρος θὰ ἀνακητήσῃ τὴν Πόλι, ἡ Ἁγία Στιγμὴ τῆς ἐπανορθώσεως, θὰ εἶνε θανατοουργός.

Ἀυτὴ θὰ δώσῃ πάλιν τὴν ζωὴν εἰς τὸν μαρμαρωμένον Βασιλέα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ (Ἐἰκὼν ἐκ Βυζαντινοῦ χειρογράφου)

Ἄλλ' ἀκόμη δὲν ἐφθάσεν ἡ στιγμή αὐτῆς τελείας ἐπανορθώσεως τῶν πραγμάτων.

Καὶ ὅμως καί, ποῦ μοιάζει ὡς μετεμψύχως τῶν Βυζαντινῶν Ἀυτοκρατόρων, μᾶς παρουσιάσθη 460 χρόνια ἀκριβῶς κατόπιν ἀπὸ τὸ μαρμάριμα τοῦ Κωνσταντίνου.

Ὁ νέος Κωνσταντῖνος, ὁ Νικητῆς καὶ Ἐλευθερωτῆς, ὁ ΙΒ' ἔχει μέσα τὴν ψυχὴν τῶν Ἀυτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου ὀλόκληρον.

Τὸ ἔργον του εἶνε μίαν συνέχεια Βυζαντινῶν θριάμβων, ἀλλὰ καὶ μίαν ἐπανόρθωσιν λαθῶν, τὰ ὁποῖα ἔκαμαν οἱ προηγήθεντες αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον Ἑλληνες Ἀυτοκράτορες.

Οὕτως ὁ Κωνσταντῖνος ΙΒ' ἀπηλευθέρωσε μέγα μέρος τῶν ὑποδούλων ἀδελφῶν μας καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μωάμεθ Ε' ἀνέτρεψε μέγα μέρος τοῦ ἔργου τοῦ Μωάμεθ Β'.

Καὶ τώρα ἐλπίζομεν οὗτι εἶνε πλησίον ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Κωνσταντῖνος ΙΒ' θ' ἀνατρέψῃ καὶ τὸ ἔργον τοῦ Μωάμεθ Β'.

Καὶ τώρα ἐλπίζομεν οὗτι εἶνε πλησίον ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Κωνσταντῖνος ΙΒ' θ' ἀνατρέψῃ καὶ τὸ ἔργον τοῦ Μωάμεθ Β'.

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

28 Μαΐου 1913

Η ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ Βαλκανικὴ ἐκκρεμότης ἐξακολουθεῖ. Καὶ ὄχι μόνον ἐξακολουθεῖ, ἀλλὰ φαίνεται οὗτι θ' ἀργῆσθαι κάπως νὰ ἐξομαλυνθῇ. Ἐνῶ τὰ πράγματα ἐφαίνοντο βαίνοντα πρὸς καλὴν ὁπωσοῦν ὁδόν, αἰφνης ἡ παραίτησις τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως Γκέσοφ ἀνετάραξε καὶ ἐθλόωσε τὴν κατάστασιν.

Ἄλλ' ἀρὰ γε βαίνοντες μοιραῖος πρὸς νέον πόλεμον; Ἡ μᾶλλον ἀπόκρυφα αἷτια θὰ ματαιώσωσι πᾶσαν εὐχὴν.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Βενιζέλος, ὅστις εἶχεν ἀρκετὸν καιρὸν νὰ ἐκφρασθῇ περὶ τῆς καταστάσεως, ἀμίλησεν αἰσιοδόξως τὴν Κυριακὴν εἰς τὸν βουλευτὴν κ. Α. Παγιαιωτόπουλον. Ἐπρόσθεσεν ὅμως καὶ τὴν ἐπιφυλακτικὴν ἔκφρασιν ὅτι, τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα δὲν λύεται τῶσον εὐκόλως...

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Μίαν ἱερὰν ὑποχρῶσιν ἐξετέλεσαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 26 Μαΐου οἱ ἐνταῦθα φοιτηταί. Ἐτέλεσαν μὲ ὄλην τὴν ἐμπροσπουσαν ἐπισημότητα μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πεδόντων συναδέλφων των.

Τὸ μνημόσυνον τοῦτο, ποῦ ὁποῖου ἡ ἐπιβλητικότης ὑπῆρξε μεγίστη, διοργανώθη ὑπὸ τῆς ἑνωσεως τῶν Ἑλλήνων Φοιτητῶν καὶ ἐπιμήθη ὑπὸ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, τῶν μελῶν τῶν ξένων ἀποστολῶν καὶ ἄλλων ἐκ τῶν ἐπισημῶν, παραστάντων κατ' αὐτό.

Συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα, οἱ φοιτηταί τὴν 9 1/4 π. μ. συνεκκεντρώθησαν εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐκεῖ ἔστησαν τὴν ἀναθηματικὴν στήλην τῶν κατὰ τὸ 1897 πεδόντων, προσφωνήσαντες τοῦ προέδρου τῆς ἑνωσεως κ. Π. Ζαχαρίτσας. Κατόπιν ἐν σάματι μετέβησαν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Μητροπόλεως, ὅπου ἐτελέσθη μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ μεγαλοπρεπειᾶς τὸ μνημόσυνον τῶν ἡρωϊκῶς πεδόντων φοιτητῶν.

ΤΑ ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ ΤΗΣ ΙΘΑΚΗΣ

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Συλλόγου «Παρνασοῦ» ἔγινε καὶ ἐφέτος ἡ ἐτησίαι ἐκθεσις τῶν χειροτεχνημάτων τῆς ἐν Ἰθάκῃ σχολῆς ἐργολογίας. Πάντες οἱ ἐπισκεφθέντες τὴν ἐκθεσὴν ἐθαύμασαν καὶ ἐξέτιμησαν τὴν τέχνην καὶ ἐπιμέλειαν μετὰ τῆς ὁποίας τὰ ἐργόχειρα αὐτὰ εἶχαν κατασκευασθῆ. Διὰ τοῦτο καὶ αἱ πωλήσεις αὐτῶν ὑπῆρξαν ἱκανοποιητικώταται. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν ἀξίει εἶνα «εἶγε» θερμοτάτων εἰς ὁλόκληρον τὴν φιλοπρόδοτον Ἰθακησιακὴν κοινωνίαν, ἡ ὁποία γνωρίζει ἐν μᾶς παρουσιάσῃ συχνὰ ὠραία καὶ ἀξιοζήλευτα πράγματα.

ΤΑ ΦΑΛΗΡΑ

Ἡ ζέση δλονὲν σκορπίζει τοὺς Ἀθηναίους. Τὰ Φάληρα πλέον εὐρίσκονται εἰς τῆς δόξης των. Αἱ κοσμοσυγκεντρώσεις εἰς τὰς ὠραίας παραλίας τῶν Φαλήρων κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, καὶ ἰδίως τὰς νικίας, εἶνε ἀληθῶς πάνδημοι. Ὅτι ὠραῖον καὶ κομρὸν ἔχουν αἱ Ἀθῆναι ἐξίνονται εἰς ὄλην τὴν παραλίαν ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου μέχρι τῆς μαγευτικῆς Καστέλλας...

ΠΤΩΧΙΚΑ ΔΩΡΑ

Καί, τὸ σπάνιον εἰς μεγαλοπρεπειαν καὶ εἰς συγκέντρωσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐστειμένον προσώπων καὶ μελῶν ἡγεμονικῶν οἰκογενειῶν ἦτο ὁ

τελεσθεὶς τελευταῖα γάμος τῆς κόρης τοῦ Κάξερ τοῦ Γερμανοῦ.

Ἀλλὰ ἰδιαίτερος ἀξιωμαθιμότητα εἶνε τὰ ἐντελῆς πτωχικὰ δῶρα τὰ δοθέντα εἰς τοὺς νεονύμφους.

Μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐστειλαν δῶρα εἰς τοὺς ὕψηλοτάτους νεονύμφους ἀριθμοῦνται ὅλοι οἱ Ἀυτοκράτορες καὶ Βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος. Τὰ δῶρα δὲ ὅλων εἶνε χαρακτηριστικὰ. Ὁ Τσάρος, κατὰ παλαιὸν ἔθιμον τῆς Ρωσικῆς Αὐλῆς, ἐστειλεν εἰς τοὺς νεονύμφους ἄσκον πολυτιμωτάτον. Οἱ ἄλλοι Ἀυτοκράτορες καὶ Βασιλεῖς ὅτι ἰδιαίτερος χαρακτηρίζει τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν πλοῦτον τῆς χώρας των.

Πλὴν ἐλαχίστων σκηνῶν καὶ ἰδῶς τῆς Β'. Πόσις ἀξίας ἦσαν ἐν συνόλῳ τὰ προσφερθέντα εἰς τοὺς νεονύμφους δῶρα; Ὑπερ τὰ 10 ἑκατομύρια!

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

25-28 Μαΐου 1913

Ἡ πρόην Τυφικός Μέγας Βεζίρης, Κομῆ, διεβλῶν ἐκ Πειραιῶς, ἐν συνευθείᾳ ἐξεφρόσθη ὑπὲρ συνεννοήσεως Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας.

Ἡ Βουλγαρικὴ Κυβερνήσις ὑπὸ τὸν Γκέσοφ παρητήθη.

Μέσα εἰς τὸν ἐκλεκτὸν αὐτὸν κόσμον ἐγνώρισεν τὴν πραγματικὴν Σαμαρὰν καὶ τὴν ὁποῖαν ἡγάγησε πρελλὰ. Κ' ἔτσι ἐληγομένη τῆ Λουλοῦ, ποῦ τὸν παρεγγόρησε στὰς ἡμέρας τῆς φτώχειας καὶ τῆς μεγάλης του στενωπώσεως. Ἐληγομένης τὴν ποτὴν ἀρομένην του ποῦ τὸν δόξασε μὲ τὸ πλαστικὸ καὶ ὠραῖο τῆς σῶμα καὶ τὴν εὐγενικὰ μορφὴν τῆς.

Ἡ Λουλοῦ ἀπελευθερώθη καὶ συνετρεμμένη ἀπὸ τὴν ἐγκαταλείψαν τὸν Μπερνιέ, ἀποπειράθη νὰ ἀποκινήσῃ. Ὁ ζωγράφος Ρουσάρ, μετὰ τοῦ ἑποιοῦ εἶνε συνάψαι ἐρωτικὰς σχέσεις πρὸς τὴν ἄγαν τὴν Μπερνιέ, τῆς προσφέρει καὶ πάλιν τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν ὑποστήριξιν του, κ' ἔτσι ἡ Λουλοῦ φεύγει μαζὶ του. Καὶ τότε μόνον ὁ Μπερνιέ κλάει καὶ τὴν θυμᾶται ὅταν πηγαινόντας εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἐνοσλεύετο ἡ Λουλοῦ μὴδάνει τὴν ἀναχώρησίν τῆς.

Ἡ ἄποσις ἀπελευθερώθη καὶ συνετρεμμένη ἀπὸ τὴν ἐγκαταλείψαν τὸν Μπερνιέ, ἀποπειράθη νὰ ἀποκινήσῃ. Ὁ ζωγράφος Ρουσάρ, μετὰ τοῦ ἑποιοῦ εἶνε συνάψαι ἐρωτικὰς σχέσεις πρὸς τὴν ἄγαν τὴν Μπερνιέ, τῆς προσφέρει καὶ πάλιν τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν ὑποστήριξιν του, κ' ἔτσι ἡ Λουλοῦ φεύγει μαζὶ του. Καὶ τότε μόνον ὁ Μπερνιέ κλάει καὶ τὴν θυμᾶται ὅταν πηγαινόντας εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἐνοσλεύετο ἡ Λουλοῦ μὴδάνει τὴν ἀναχώρησίν τῆς.

Ἡ ἄποσις ἀπελευθερώθη καὶ συνετρεμμένη ἀπὸ τὴν ἐγκαταλείψαν τὸν Μπερνιέ, ἀποπειράθη νὰ ἀποκινήσῃ. Ὁ ζωγράφος Ρουσάρ, μετὰ τοῦ ἑποιοῦ εἶνε συνάψαι ἐρωτικὰς σχέσεις πρὸς τὴν ἄγαν τὴν Μπερνιέ, τῆς προσφέρει καὶ πάλιν τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν ὑποστήριξιν του, κ' ἔτσι ἡ Λουλοῦ φεύγει μαζὶ του. Καὶ τότε μόνον ὁ Μπερνιέ κλάει καὶ τὴν θυμᾶται ὅταν πηγαινόντας εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἐνοσλεύετο ἡ Λουλοῦ μὴδάνει τὴν ἀναχώρησίν τῆς.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

“ΤΟ ΠΑΙΔΙ.”

Ὅσοι ἀγαποῦν νὰ διαβάσουν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὸ Ἀστυνομικὸν Δελτίον—καὶ ὑποθέτω ὅτι εἶνε οἱ περισσότεροι,— θὰ παρακολουθῶσαν ἐσχάτως τὰς σκηνὰς καὶ τὰς πράξεις ἐνὸς οἰκονομικοῦ δράματος ἀπὸ τὰ πλέον συγκινητικὰ. Τὸ δράμα αὐτὸ θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ «Τὸ παιδί». Ὅταν λέγομεν «παιδί», ἵπνοσθημεν πρῶτα—πρῶτα μίαν μητέρα καὶ ἔπειτα ἕνα πατέρα. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ εἶνε τὸ δράμα μίᾳ μητέρας. Ὁ πατέρας παίζει σημαντικὸν, ἀλλὰ δευτέρον ρόλον. Ἄς τὸ ἀναπλάσωμεν.

Ἐν ἀνδρόγυνον ἐχώρισεν. Οἱ λόγοι τοῦ διαζυγίου δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν. Μᾶς ἐνδιαφέρει μόνον, ὅτι τὸ ἀνδρόγυνον αὐτὸ εἶχεν ἕνα παιδί, ἀγοράκι, καὶ ὅτι τὸ δικαστήριον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν νὰ τὸ κρατήσῃ ὁ πατέρας. Δικαιοπρατικῶς λοιπὸν ὁ πατέρας ν' ἀδρανήσῃ, ἀλλὰ καὶ ὑπανδρεῖσθαι ἐκ νέου. Καὶ τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον φαντάζεσθε μὲ τί πόνον καὶ ἀπαργιῶν ἀπεχωρισθῆ ἡ μητέρα του, ἡ ἀληθινή του μητέρα, ἐξῆρσεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα του μὲ μητριάν.

Αὐτὰ γίνονται εἰς τὴν πρώτην πράξιν. Εἰς τὴν δευτέραν, μετ' ὀλίγα ἔτη, ὁ πατέρας ἀναγκάζεται ν' ἀποσιᾶσθαι ἀπὸ τὴν πόλιν του καὶ ν' ἀφίση τὸ παιδί τὸ μόνον μὲ τὴν μητριάν. Ἐποφείσεται τότε ἡ μητέρα, μὲ τὴν ἀκοίμη-

τον στοργὴν, διὰ νὰ τὸ κλέψῃ. Πρὸς τοῦτο, ὅπως συμβαίνει συνήθως, συνεννοεῖται μ' ἕνα ἀμαξῶν. Παραφυλάττοντες ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι, βγαίνει μίαν στιγμὴν τὸ παιδί, τὸ ἀρπάζουν, τὸ χώνουν στ' ἀμάξιν καὶ φεύγουν ὀλοταχῶς. Ἡ μητέρα σφίγγει πάλιν εἰς τὸ στήθος τῆς τὸ παιδί τῆς. Ἔχει τὴν ἀγάπην τῆς, τὸν θησαυρὸν τῆς. Εἶνε εὐτυχής. Ἀλλὰ μήπως καὶ τὸ παιδί δὲν εἶνε ἐπίσης εὐτυχιμένον ποῦ ἐπανευρίσκει τὴν θερμὴν ἀγκαλίαν ποῦ τοῦ ἔλειψε τόσον καιρὸν;

Ὁ θεατὴς τότε ἰκανοποιεῖται. Ἐδῶ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ τὸ δράμα. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει μόνον ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί. Ὑπάρχει κ' ἕνας πατέρας, χωρισμένος καὶ ξαναπανδρευμένος, ὑπάρχει κ' ἕνας Νόμος, ὑπάρχει καὶ μίαι δικαστικὴ ἀπόφασις. Αὐτὰ ἅλα δὲν εἶνε θανατὸν τῆς ἀδρανήσεως. Καὶ ἀρχίζει ἡ τρίτη πράξις τοῦ δράματος. Ὁ πατέρας μανθάνει τὴν ἀπαγωγὴν καὶ ἐπιστρέφει. Εἰδοποιεῖ ἀμέσως τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὴν Εἰσαγγελίαν· οἱ ἐπηρεᾶται καὶ οἱ ἐκτελεσται τοῦ Νόμου τίθενται εἰς κίνησον πυρετώδη,— ἀλήθεια, δὲν εὐρέστε τι δραστηριότητα ἀναπτύσσουσιν ὅσοι αὐτοὶ ὅταν πρόκειται νὰ κάμουν, ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου, μίαν ἀδικίαν, μίαν σκληρότητα!—ἀνακαλύπτουν τὸ κρησφύγετον τῆς μητέρας, τῆς ἀρπάζουν διὰ τῆς βίας

τὸ παιδί τῆς καὶ τὸ ἀποδίδουν εἰς τὸν πατέρα καὶ εἰς τὴν μητριάν.

Καὶ τὸ δράμα τελειώνει πλέον, ὅπως θέλει ὁ Νόμος. Ἄλλ' ὁ θεατὴς ἰκανοποιεῖται; Δὲν τὸ πιστεύω. Διότι ποῖος εἶνε εὐτυχής ὕστερ' ἀπὸ αὐτὴν τὴν λύσιν; Ἡ μητέρα ποῦ τὴν ξαναχορῶζον ἀπὸ τὸ παιδί τῆς ὀριτικῶς; Ὅχι βέβαια! Τὸ παιδί ποῦ χάνει τὴν μητρικὴν ἀγκαλίαν, διὰ νὰ ξαναεὐχθῇ στὰ χεῖρα τῆς μητριᾶς; Ὅχι βέβαια! Ἡ μητριᾶ, ἡ ὁποία θριαμβεῖ ἰσως ἐκδικουμένη τὴν ἀντιζηλον; Ψεύτικη εὐτυχία! Ὁ πατέρας ποῦ ἐπανακτᾷ τὸ παιδί του; Ἄλλ' ἡ πατρικὴ στοργὴ δὲν εἶνε εἰς τὸ ὕψος τῆς μητρικῆς καὶ ποτὲ μίαι πατρικὴ εὐτυχία δὲν ἀντισταθμίζει ἕνα μητρικὸν σπαραγμὸν. Ὡστε;

Τὸ δράμα ποῦ θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ «Τὸ παιδί», μᾶς συγκινεῖ, ἀλλὰ καὶ μᾶς διδάσκει τὸ ζήτημα: Ἡ λύσις ἐνὸς μητρικοῦ δράματος δὲν εἶνε ἰκανοποιητικὴ, ὅταν γίνεται ὅπως τὴν θέλει ὁ Νόμος. Τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι ὁ Νόμος εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν εἶνε κακός. Διότι δὲν εἶνε σύμφωνος μὲ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Δυνάμει τῆς στοργῆς, τὸ παιδί ἀνήκει πολὺ περισσότερον εἰς τὴν μητέρα παρὰ εἰς τὸν πατέρα.

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ἡ Γυνὴ Γυναίκα, εἰς τὸ θέατρον τῆς κ. Κυβέλης καὶ τὸ Πανόραμα τοῦ 1913 εἰς τὸ θέατρον τοῦ Συντάγματος.

Ἡν παρεμνήνην ἑβδομάδα ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ θέατρον τῆς Κυβέλης τὸ ἔργον «Ἡ Γυνὴ Γυναίκα» τοῦ Μπαρτίνι, σὲ πράξεις 4.

Πλὴν ἐλαχίστων σκηνῶν καὶ ἰδῶς τῆς Β'. Πόσις ἀξίας ἦσαν ἐν συνόλῳ τὰ προσφερθέντα εἰς τοὺς νεονύμφους δῶρα; Ὑπερ τὰ 10 ἑκατομύρια!

Ἡ πρώτη πράξις εἶνε σὲ ἀτελείᾳ τοῦ ἀσπύρου ἀκρίβη ζωγράφου Μπερνιέ. Ἐκεῖ μέσα ἀρκετὸ καλλιτέχνη, πιστὴ εἰκὼν τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀντιζηλιῶν των, περιμένουν τὴν ἀπόφασιν τῆς καλλιτεχνικῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία πρόκειται νὰ βραβεύσῃ ἕνα ἔργον ζωγραφικῆς. Ἡ ἐπιτροπὴ βραβεύει τὴν «Ρυμνὴν Γυναίκα» τοῦ Μπερνιέ. Διὰ τὴν κατασκευασθῆ αὐτὸ ἔργον, ἐποφείσθη ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Λουλοῦ.

Μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν ὁ Μπερνιέ ἔγινε ὁ ἀδελφὸς τῆς ἡμέρας, ὁ ζωγράφος τῶν μεγάλων σπιτιῶν τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόσμου.

Μέσα εἰς τὸν ἐκλεκτὸν αὐτὸν κόσμον ἐγνώρισεν τὴν πραγματικὴν Σαμαρὰν καὶ τὴν ὁποῖαν ἡγάγησε πρελλὰ. Κ' ἔτσι ἐληγομένη τῆ Λουλοῦ, ποῦ τὸν παρεγγόρησε στὰς ἡμέρας τῆς φτώχειας καὶ τῆς μεγάλης του στενωπώσεως. Ἐληγομένης τὴν ποτὴν ἀρομένην του ποῦ τὸν δόξασε μὲ τὸ πλαστικὸ καὶ ὠραῖο τῆς σῶμα καὶ τὴν εὐγενικὰ μορφὴν τῆς.

Ἡ Λουλοῦ ἀπελευθερώθη καὶ συνετρεμμένη ἀπὸ τὴν ἐγκαταλείψαν τὸν Μπερνιέ, ἀποπειράθη νὰ ἀποκινήσῃ. Ὁ ζωγράφος Ρουσάρ, μετὰ τοῦ ἑποιοῦ εἶνε συνάψαι ἐρωτικὰς σχέσεις πρὸς τὴν ἄγαν τὴν Μπερνιέ, τῆς προσφέρει καὶ πάλιν τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν ὑποστήριξιν του, κ' ἔτσι ἡ Λουλοῦ φεύγει μαζὶ του. Καὶ τότε μόνον ὁ Μπερνιέ κλάει καὶ τὴν θυμᾶται ὅταν πηγαινόντας εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἐνοσλεύετο ἡ Λουλοῦ μὴδάνει τὴν ἀναχώρησίν τῆς.

Ἡ ἄποσις ἀπελευθερώθη καὶ συνετρεμμένη ἀπὸ τὴν ἐγκαταλείψαν τὸν Μπερνιέ, ἀποπειράθη νὰ ἀποκινήσῃ. Ὁ ζωγράφος Ρουσάρ, μετὰ τοῦ ἑποιοῦ εἶνε συνάψαι ἐρωτικὰς σχέσεις πρὸς τὴν ἄγαν τὴν Μπερνιέ, τῆς προσφέρει καὶ πάλιν τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν ὑποστήριξιν του, κ' ἔτσι ἡ Λουλοῦ φεύγει μαζὶ του. Καὶ τότε μόνον ὁ Μπερνιέ κλάει καὶ τὴν θυμᾶται ὅταν πηγαινόντας εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἐνοσλεύετο ἡ Λουλοῦ μὴδάνει τὴν ἀναχώρησίν τῆς.

Ἡ ἄποσις ἀπελευθερώθη καὶ συνετρεμμένη ἀπὸ τὴν ἐγκαταλείψαν τὸν Μπερνιέ, ἀποπειράθη νὰ ἀποκινήσῃ. Ὁ ζωγράφος Ρουσάρ, μετὰ τοῦ ἑποιοῦ εἶνε συνάψαι ἐρωτικὰς σχέσεις πρὸς τὴν ἄγαν τὴν Μπερνιέ, τῆς προσφέρει καὶ πάλιν τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν ὑποστήριξιν του, κ' ἔτσι ἡ Λουλοῦ φεύγει μαζὶ του. Καὶ τότε μόνον ὁ Μπερνιέ κλάει καὶ τὴν θυμᾶται ὅταν πηγαινόντας εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἐνοσλεύετο ἡ Λουλοῦ μὴδάνει τὴν ἀναχώρησίν τῆς.

Ἡ ἄποσις ἀπελευθερώθη καὶ συνετρεμμένη ἀπὸ τὴν ἐγκαταλείψαν τὸν Μπερνιέ, ἀποπειράθη νὰ ἀποκινήσῃ. Ὁ ζωγράφος Ρουσάρ, μετὰ τοῦ ἑποιοῦ εἶνε συνάψαι ἐρωτικὰς σχέσεις πρὸς τὴν ἄγαν τὴν Μπερνιέ, τῆς προσφέρει καὶ πάλιν τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν ὑποστήριξιν του, κ' ἔτσι ἡ Λουλοῦ φεύγει μαζὶ του. Καὶ τότε μόνον ὁ Μπερνιέ κλάει καὶ τὴν θυμᾶται ὅταν πηγαινόντας εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἐνοσλεύετο ἡ Λουλοῦ μὴδάνει τὴν ἀναχώρησίν τῆς.

Ἡ ἄποσις ἀπελευθερώθη καὶ συνετρεμμένη ἀπὸ τὴν ἐγκαταλείψαν τὸν Μπερνιέ, ἀποπειράθη νὰ ἀποκινήσῃ. Ὁ ζωγράφος Ρουσάρ, μετὰ τοῦ ἑποιοῦ εἶνε συνάψαι ἐρωτικὰς σχέσεις πρὸς τὴν ἄγαν τὴν Μπερνιέ, τῆς προσφέρει καὶ πάλιν τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν ὑποστήριξιν του, κ' ἔτσι ἡ Λουλοῦ φεύγει μαζὶ του. Καὶ τότε μόνον ὁ Μπερνιέ κλάει καὶ τὴν θυμᾶται ὅταν πηγαινόντας εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἐνοσλεύετο ἡ Λουλοῦ μὴδάνει τὴν ἀναχώρησίν τῆς.

τῆς. Τὸ χροῖμα τῆς πραγματικῆς Σαμαρὰν εἶχε τὴν δύναμιν γι' αὐτὸν ὅσοι νὰ τὸν κἀν νὰ λησμονήσῃ ἀμέσως καὶ νὰ παρατήσῃ μίαν εὐγενικὰ κερδία, τὴ

Η ΠΤΩΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

29 ΜΑΪΟΥ 1453. - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΑ'

Μεσάνυχτα. Ήσυχια παντού βασιλεύει γύρω από τα τείχη της μεγάλης πόλεως, καθώς και εντός αυτής. Κανείς δεν θα ήδυνάτο να υποθέσει ότι η πόλις εκείνη ήτο πολιορκημένη ούτε ήδυνάτο να μαντεύσει το φοβερόν δράμα το οποίον μετ' ολίγων θα εξετυλίσσοτο.

Είς άνην ένδεδυμένον με άπλην στολήν, με έρυθρά ύποδήματα, εις στρατιώτης φέρων επί του στήθους τόν δικέφαλον τρέχει από έπαλξεως εις έπαλξιν και από στρατιώτου εις στρατιώτην ένθαρρόνον πάντας και δίδων οδηγίαν εις τούς άρχηγούς.

Άλλά ποίος να εινε αυτός ο άνθρωπος ο τόσο ταπεινά ένδεδυμένος άλλ' ο έχων τόσην επιβλητικότητα και τόσον γλυκείαν την μορφήν; Εινε ο Κωνσταντίνος ο ΙΑ'. Μόλις πρό ολίγου εξήλθε εκ του ναού της του Θεού Σοφίας όπου μετέλαβε του θείου Σώματος και Αίματος του Χριστού.

Η λειτουργία ή όποία έγένετο εκείνην την έσπέραν υπήρξεν ή συγκινητική-κατέρα όλων τών μέχρι τότε γενομένων.

Όλος ο λαός της Κων/πόλεως μέρος του στρατού και ο βασιλεύς είχαν συγκεντρωθή εκεί διά να ζητήσουν την έξ ύψους βοήθειαν και όταν ο ιερεύς από της μεγάλης μεγάλης πύλης εξέλθον ειπε: «Σώσον Κύριε τόν λαόν σου και εύλόγησον την κληρονομίαν σου» τότε όλοι οι εκκλησιαζόμενοι επανέλαβον τās όλίγας αυτές λέξεις με τόσην θλίβην αλλά και με τόσην πεποιθήσιν ώστε ήτο κάτι το άπειρος συγκινητικόν....

Μετά φόβου Θεού Πίσσεως και άγάπης προσέλθετε επανέλαβεν ο ιερεύς. Τότε ο Κωνσταντίνος πλησιάζει εις την ώραίαν πόλιν και λέγει άποτεινόμενος προς τήν πόλιν: «Σήμερον πρόκειται ή να θριαμβεύση ή Έλληνισμός ή να καταστραφή υπό τόν Μωαμεθανόν κατακτητήν. Άς πολεμήσωμεν γενναίως και άνευ του έλαχίστου φόβου τόν έχθρόν διότι ο θάνατος εινε γλυκύτερος της τυρανίας. Σκεψήτε ότι τά τέκνα σας και αι γυναίκες σας θα γένουν μωαμεθάνοι οεις δε σκληρός θα βασανισθήτε, όλοι λοιπόν όμοιοι οι έν τη πόλει Ορθόδοξοι και Καθολικοι άς πολεμήσωμεν άδελφωμένον υπέρ πίστεως και πατριδος.

Και κατόπιν λαμβάνον τόν δικαιοσύτηρον άνά χειρας. «Συγχωρήσατε με», ειπε και τόν πλήθος επανέλαβε.

«Συγχωρημένος να είσαι!» Την στιγμήν εκείνην όλοι έλλαιον και γονατιστοί παρακαλούν τόν Θεόν μόνος ο Κωνσταντίνος όρθιος μετελάμβανε διά τελευταίαν φοράν. Τό ήνωει βεβαίως ότι ο Τούρκος θα ένικα και ρίπτων έν βλέμμα προς τούς συναθροισθέντας εδάκρυσε φαντασθείς ότι μετ' ολίγον ούδεις εξ αυτών θα εύρίσκοτο έν τη ζωή άλλ' ότι πάντες πιστοί εις την πατρίδα θα έπιπτον ποτιζόντες τόν έδαφος αυτής με τόν αίμα των αλλά ούτε θα επρόδιδον αυτήν ούτε θα υπεχώρουν. Η στιγμή αυτή ήτο τόσο συγκινητική αλλά και τόσο μεγαλοπρεπής ώστε καθώς λέγουν και ή πέτρα εδάκρυσε... Αύτος λοιπόν ο βασιλεύς άφού έκονήσθησε εκτελέσας

τό τελευταίον καθήκον του ως χριστιανού εξέτελε και τόν καθήκον του ως βασιλεύς μερικών περι πάντων και μόνος εξέτάξων τās θέσεις τών ολίγων του άνδρών.

Η πρώτη άκτις μόλις έφώτισε τόν μαύρον ούρανόν ο οποίος έφαινότο την νύκτα εκείνην φοβερά δπλον και από καιρού εις καιρόν πυροβολισμοί. Έφοδος καθ' όλον τόν μέτωπον εινε γίνε. Οι αυτοκρατορικοί στρατιώται μάχονται υπερανθρώπως. Ο εις πίπτει κατόπιν του άλλου, αλλά δεν υποχωρεί, τόν θάρρος του εινε τόσο μέγα και ή όρμη των τόσο μεγάλη ώστε απέκρουσαν τέσσαρας έφοδους αλλά τόν μοιραίον ειχεν άποφασίσει να καταστρέψη τόν

Ο ΙΒ' ΚΑΙ Ο ΙΑ'

Έλληνισμόν. Μικρά τις θύρα ειχε λησμονηθή άνοιχτή και οι Τούχοι εισέρχονται εις την πόλιν. Μόλις τούτο βλέπει ο στρατός του Βυζαντίου άποφασίζει να καταστραφή μέχρι ενός αλλά ούτε να παραδοθή, ούτε να συλληφθή αλχημάτως. Και έβλεπε τις από τού ύψους τών ετάλξεων να πίπτουν στρατιώται έντός βαράθρων, άλλω να αυτοκτονούν τίπτοντες τόν στήθος των διά ξφών άφου προηγουμένως ύπερισίζων τās θέσεις των....

Άπό μακράν διακρίνονται περι τούς είκοσιν ίππεις έχοντες επί κεφαλής εκείνον ο οποίος πρό ολίγου έπεσθεύει τās θέσεις του στρατού του. Οι Τούχοι ρίπτουν άκρότητοι κατά του Κωνσταντίνου διά να τόν φρονέσουν άλλά αυτός άμύνεται. Όλοι οι παραστάται του φρονούνται και μόνος αυτός εχ' τήν θέσιν λέγεται ότι ειπε «δέν ειδικαστεί τις να με φρονέση διά να μη βλέπω την καταστροφήν της πόλεως μου»

Ένας μαύρος τότε πλησιάζει και εινε έτοιμος να τόν φρονέση, αλλά την στιγμήν καθ' ήν άνήψωνε τόν βραχίονα φώς εκτυφλωτικόν εξ οφρανό έγένετο και άγγελιοι λαβόντες έφιππων τόν αυτοκράτορα τόν ώδήγησαν εις ένα σπήλαιον παρά την χροσόπορταν όπου μέχρι σήμερον κείται. Τότε δε θα άναστηθή δε ο Έλλην έλευθερώση την Κωνσταντινούπολιν. Τό τί έπηκολούθησεν εινε άπεριγραπτον άρκει μόνον να σημενωθή ότι Έλληνισμός επί τρείς όλους αιώνας δεν υπήρχεν, καταστραφείς από της ήμέρας εκείνης.

29 ΜΑΪΟΥ 1913. - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΒ'

Πέντε αιώνες δεν παρήλθον από της ήμέρας εκείνης και ο Έλλην εκδικείται. Ο Έλλην ο οποίος τόν 21 ολίγους μόνον γίγαντες έχον ήλευθέρωσε μίαν γωνίαν δόσας τόν πρώτον κτήτημα κατά του Τούρκου, εξακολουθεί σήμερον τόν μέγα αυτό έργον και βλέπομεν σήμερον την Έλληνικήν σημαίαν να κυματίζει από της Κρήτης μέχρι της Φλωρίνας και από της Σαοίνης μέχρι τών Σερρών και του Παργαίου και επί τών νήσων του Αιγαίου.

Άλλα ποίος εινε εκείνος ο οποίος έπαυματοποίησεν εκείνο τόν όποιον μέχρι πρό όλίγων μηνών έθεωρείτο

ΟΙ ΔΥΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΙ ΚΑΙ

της Κωνσταντινούπολεως, ο οποίος έχων τις πτέρυγας καταστραφένος υπό τού φοβερού άνέμου οστις έφύσησεν προς στιγμήν πρό όσον έτών περιμένει βασιλεύς Ικανός ως τόν σημερινόν διά να τόν εγκαθιδρύση εκεί όπου πρότερον εύρισκετο.

Άθηναι Μ. Α. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ

Καινούργιοι ρυθμοί

Εάν σεσαροῦδα

Όσο μακριά Κι' άν σε τραβή ή ξενητιά, Ό λογισμός μου- χορά σε μείναι- Ό λογονάτι σε φέρνει. Όλο κοντά Κι' όπκόνοτα Λόγια κρυφά, λόγια άγάπης, Δικά μας λόγια Γλυκεία μου, θαρωδ' πώς λέμε. Σαν χυροσοφτερόνην πεταλοῦδα Σ' ερωτικόν άγέρα Μπροστά μου φτερουγίζεις. Χιρά' νε θα φτερά σου Κ' ή όρμη σου γαλήνια Και με μεθές τά μύρα Κι' άπλώνης μουσικά Κι' άπάνω στη μαγεία -Που ξέρεις και μαγείας- Σφαλούν τά βλέφαρά μου... Μά τότε σό, Όίμενα! Σάν πεταλοῦδα φεύγεις! Γιαγκος Αεγροῦπολιος

ΘΕΟΦΑΝΩ

14

(Η Συνέχεια)

— Χαίρε καίσαρ...Ευτυχημένε καίσαρ! *Αν ο Τομισκος ένίκησε τούς άραβας, ού ένίκησες την Θεοφανώ. Μην έντραπής ποτέ έμπρός εις κανένα. Η νίκη σου δεν εινε μικρότερα.

Ο Ρωμανός εξήλθε του θαλάμου με μειδίημα θριάμβου εις την μορφήν. «Όχι διότι έπιστρέφει δσα ήκουσεν από την Θεοφανώ, αλλά διότι ήσθάνετο ότι έμεινε κύριος του έαυτού του, και ότι δεν ειχε φόβον να ήτηθη».

Τρείς ήμέρας επέρασαν από την συνάντησιν εκείνην. Η Θεοφανώ επερίμενε με πεποιθήσιν. Ο Ρωμανός κατεγίνετο εις τās συνήθεις διασκειάσεις του.

Άλλα παραδόξως δεν εύρισκε πλέον ευχαρίστησιν ούτε εις τόν σφαιριστήριον, ούτε εις τόν κινήριον, ούτε εις τās θαλασσίας εκδρομάς. Άνάμεσα από τά δένδρα της έξοχης έννομυθόου των δασών, με πράσινα φορεματα και ροδιίνους στεφάνους, και από τούς άφρους πάλιν τών χυμάτων έβλεπε να αναδύουν νεράιδες, με γαλανός έσθητας, και να διαλύονται εις τās φεκάδας του νερού, ως εάν εκρύπτοντο μέσα εις τās ρογμάς τών βράχων.

Παντού ή ίδια μορφή τών παρηκολούθει, και εις την ξηράν και εις την θάλασσαν, και εις τόν ιππόδρομον, όπου έβλεπε τούς άθλους δικαιοῦται να φέρη τόν τίτλον ο Μέγας. Ο υιός αυτός Βασιλεύς ο οποίος συνεχίζει την βασιλείαν Κωνσταντίνου τού ΙΑ'.

Τās βασιλείας των χωρίζει ο ύψους της φυλής. Εινε ή ενάστροφος του Μαμαρομένου. Εινε εκείνος τόν έπιποιον έπόθει πās Έλλην.

Είθε δε έχων πάντοτε την εξ ύψους βοήθειαν να οδηγή όσαι τόν στρατόν του ναυφόρον πανταχού όπου και εις Έλλην βασιλείαν υπό βαρβαρού έργου, οίος ήρπασε και άν εινε ο επιβάλλον στήν την δουλείαν. Είθε δε να στηλώση εκ δευτέρου τόν δικέφαλον επί

της Κωνσταντινούπολεως, ο οποίος έχων τις πτέρυγας καταστραφένος υπό τού φοβερού άνέμου οστις έφύσησεν προς στιγμήν πρό όσον έτών περιμένει βασιλεύς Ικανός ως τόν σημερινόν διά να τόν εγκαθιδρύση εκεί όπου πρότερον εύρισκετο.

Άθηναι Μ. Α. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ

Καινούργιοι ρυθμοί

Την τετάρτην ήμέραν, περι την δύση του ήλιου, ένας ίππος λευκός έχρημέτιος και ελάττιος τόν λιθοστρωτον της αυλής του πατρικίου Ίωσηφ. Ένας άναβάτης ελαφρός έπίδησε κατά γης και ρίπτων τούς χιλιούς εις χειρας τών υπηρετών, άνήλθε την μαμαρινήν κλιμακα. Μόλις επρόφθεσεν ο πατριός να σπείση προς υποδοχήν του. — Ερχεται ο καίσαρ χωρίς να με ειδοποιήση; ελπει άντι χαριετισμού. — Άς λείπων αι ύποδοχάι. Παρηγορήθη ή Θεοφανώ: «Άς την ειδοποιήσουν ότι ειμ' έδω. — Δέν δύναται ή κυρία να δεχθή τόν καίσαρα διότι εινε κληνήρος; ελπει ο άποστολεύς θαλαμηπόλος επιστρέψας. — Πώς μου άρσενε ή άφέλειά της! Είπε της ότι ο καίσαρ δεν ζητεί άδειαν άλλ' αναγγέλλει την έπίκοψήν του. — Ο άσταταλέκος εξήλθε και επανήλθε μετ' ολίγον.

Η κυρία μου παρακαλεί τόν καίσαρα να μη έμπεινη διότι εινε άσθενής. — Άλλ' ο καίσαρ έβραβύθη την συζήτησιν και με έν νεύμα διάταξε τόν θαλαμηπόλον να τόν ώδηγήση πλησίον της. Η Θεοφανώ πραγματικώς εύρίσκοτο κληνήρος εις τόν κοιτώνά της, άλλ' όχι βέβαια δι' ιδιαν της άσθενείας, άλλ' ύπολογίζουσα επί της άσθενείας του Ρωμανού. — Όθρσε την θύραν άποτόμος και εισήλθεν. — Έσε μου!.. ο καίσαρ!.. επάναξεν εκείνη και έκαλεσε βίαιως τά παραπέτασμα της κλίνης. — Ο καίσαρ επροχώρησε χωρίς δυσκολίαν και άπέσυρε τόν παραπέτασμα.

Εάν ή κλίνη θεωρητά ή κοιτίς του όνειρου, δνειρον την στιγμήν εκείνην ήτο ή Θεοφανώ.

Η λευκή έσθής ειχε βραχείας τās περιχειρίδας και άφηνε τούς καλλιγράμους και εύτόνους βραχιόνους γυμνούς μέχρι τού άγκώνος. Καθώς δε ήτο και ο τράχηλος γυμνός μέχρι της άπαλής και όλισθηράς άρχής του στήθους, καθώς ή μορφή της έλευκασε ως άγνός άφρός επάνω εις τά κύματα της κόμης της, έφερν εις την άνάμνησιν του Ρωμανού όλας τās νύμφας και τās νηρηίδας που έγένην ή παιδική του φαντασία.

Είσαι άσθενής; της ειπε, διά να εύρη κάποιαν άρχήν. — Τό έδήλωσα εις τόν καίσαρα διά να μη με ίδη εις αυτήν την θέσιν. — Άς εναντίας έπρεπε να με καλέσης, διότι έτσι ο εύρίσκω ομοιωτέραν. — Τι άφελεί, καίσαρ, άφου δεν άγαπάς; — Όφελεί πολύ, διότι τά χείλη αυτά ήμπορούν να φιληθούν, έστο και άν δεν τά άγαπάω. — Δέν τό πιστεύω. — Γι' δεν πιστεύεις; — Όχι ήμπορούν να φιληθούν. — Τι θέλεις να ειπής; — Ότι δεν εινε δίκαιον να ζητήσιν να φιλήσιν χείλη, τά όποια δεν σου άρέσουν. — Διά να ζητώ τόν φίλημά των θα ειπή ότι μου άρέσουν. — Είπες όμως ότι δεν τά άγαπάς. — Και τό επαναλαμβάνω. — Τότε, καίσαρ, άρσέ τα ήσυχ. Αύτά τά άτυχή έχουν την άξίωσιν να φιληθούν μόνον διά την άγάπην.

Μήπως θα εξετάσωμεν τās άξιώσεις των; — Ά, καίσαρ! Μου φαίνεται ότι καυχώσαι της θέσεώς σου άπέναντι μίας άσθενούς γυναικός. Ελπίζω όμως ότι δεν θα φθάσης εις την βίαν, διότι θα ήτο άστέον, ο υιός του βασιλέως να έμβάση έν άπύσπιστον φίλημα. — Όστε τί θέλεις; — Να καθήσως ολίγον. — Και να συζητήσωμεν. Αυτό θα ήτο άστειώτερον. — Διόλου. Πρόκειται να μάθης ότι δεν θα σου κάηη καλόν ένα τέτοιο φίλημα. — Τι έννοεις; — Άλλά, καίσαρ, την θέσιν εκείνην. Ά ώραία!.. Τώρα ήμπορούμεν να όρμησωμεν.

Ανεκάθισεν ολίγον, με μίαν κίνησιν που όμοιάσε τόν κυματισμόν της ήρέμου θαλάσσης επάνω εις την όμαλήν όρμη. Ζήτηε κανείς φίλημα, επανέλαβεν ή Θεοφανώ, άν άγαπάς, ή τουλάχιστον όταν ζήτησιν ότι άγαπάς. Άλλά που φαίνεται ότι έδω ή θέσις μου έγινεν όλην άνετήγητος. Είπες ότι σου άρέσει ή ειλκωστική. Έμπρός λοιπόν, άς ετάσωμεν καθαρά. Ο άνθρώπος σου δηλαδή ο πατριός σου, μόνος μου έθεσε τόν κτήτημα μετ'έν τού γαμου μου με τόν καίσαρα. Εγώ έξέτό έρωτός μου, με τόν καίσαρα. Εγώ έξέτό λέσα τόν τελευταίον, με την προσπόθειαν ότι ο καίσαρ θα με ήθελε δι' έρωτισμόν του. Τώρα καίσαρ ότι δεν με άγαπάς και όμως προσέκαυχώσαι ότι δεν με άγαπάς και όμως προσέκαυχώσαι ότι μου ζητείς ότι δεν θα ζήτησιν από γυναικάς την όποιαν δεν άγαπάς. — Ενω φίλημα, καίσαρ, εινε ένα τίποτε, άλλ' εινε κάτι άπέραντον. Τό φίλημα ήμπορεί να λησμονηθή την ίδιαν ώραν, αλλά τό φίλημα ήμπορεί να συνδέση τούς δύο άνθρώπους διά παντός. Τό φίλημα θεωρείται δρόσος της

ψυχής. Υπάρχουν όμως, καίσαρ, φίλήματα που δεν δροσίζουν, αλλά καιούν. Δέν τά έχεις δοκιμάσει. Τό γνωρίζω. Διότι δεν έχεις δοκιμάσει τά ίδια μου χείλη. Λοιπόν σου τό λέγω έγώ. Μη βιασθής, μη σπείδεις, καίσαρ, διότι υπάρχουν πυρκαϊάι που δεν σβύνονται εύκολα, και τά ίδια μου χείλη άνάπτουν τοιαύτας πυρκαϊάς. Μειδιάς, καλέ μου καίσαρ... Ημπορείς και να γελήσως... Κάμε ό,τι θέλεις, σέφυου ό,τι θέλεις, άλλα...μη φιλήσως την Θεοφανώ, διότι έπειτα θα ήνε άργά, και ίσως τό μετανοήσως...

Ο καίσαρ ήσθάνετο ότι ειχε κατατροπωθεί. Τίποτε δεν έπόθει τώρα ειμή τό φίλημα εκείνο.

Εν τούτοις, ήθελε να δειξη ότι άντέχει άκόμη, πών πώη ήττημένος. — Έγεις λοιπόν, της ειπε, την πεποιθήσιν, ότι με ένα φίλημα σου μόνον θα σ' άγαθήσω; — Να! εινεν εκείνη.

Και τό βλέμμα της έβυθώθη τόσο πολύ εις την ψυχήν του Ρωμανού, ώστε έφάνη ο πρώτος κλονισμός του.

Έμπρός λοιπόν! επανέλαβεν ο νεανίσκος προσπαθών, διά τελευταίαν φοράν, να φανή θαρραλέος.

Είχε σκοπόν να την φιλήση και γελών κατόπιν να διακηρύξη ότι ήτο νικητής, άδιαφόρος του τί θα ήσθάνετο.

Η Θεοφανώ τού έπεισε τά χείλη, μειδιώσα. Έκείνος έπλησώθη και την έφιλησε. Θέλει τώρα ο άναγνώστης την περιγραφήν; Πώς να περιγραφή κανεις ένα φίλημα, που έδοκεν άφορητήν να κλονισθή επί ετη δλόκληρα μία άτοκρατορία;

Ο Ρωμανός ένόμιεν ότι δό αισθανθή άπλώς μίαν έπαρσιν εις τά χείλη.

Άλλ' ήσθάνθη ένα τραίμα εις όλον του τό σώμα.

Και άν ήτο τό σώμα μόνον που έτραυματίσθη, δεν ήτο επί τέλους τίποτε. Τό τραίμα ειχε θίξει την ψυχήν του.

Όταν άπέσπασε τά χείλη του από τά χείλη της, και άπέσυρε τās χειρας του από τούς γυμνούς της ώμους ενώ έσχεδιάσε να γελήσως, έφρεσε τās χείρας εκείνας, τās βυθισθείσας πρό ολίγου εις τό μέλι, τās έφερν εις την κεφαλήν ως τ'αλιμένους, και εκάθισεν έν νεύο, ψιθυρίζων: — Τό είδες...; Σ' έφιλησα...και όμως...δεν σ' άγαπάω...

Η πρώτη μάχη έδόθη και ή Θεοφανώ την ειχε κερδίσει.

Έξω από τās πύλας της Κωνσταντινούπολεως και εις άποστάσιν δεκα λεπτόν της όσας από της περιφημού χροστής, ή όποία τούσως ειχε και τούσως έμελλεν άκόμη να ίδη διασχομένους θριάμβους νηπιών, υπήρχε μεγαλοπρεπές και ρωμανικόν συγκρότος οικοδομημα περικλειόμενον από τείχη ύψηλά, και λευκάσιν έντός γλαροῦδων και μεγάλου κήπου.

Θά έφαινότο από μακράν ως έξοχικόν άνακτορον, άνόρι τροῦλοιο, οι χροαίζοντες σταυροί και τό ύψηλόν κωδωνοστάσιον δεν έπαρόδιδαν ότι ήτο μοναστήριον.

Ητο ή ιστορική Μονή τών Άβραμίων, ή όποία έδέσθη πολλούς άτοκράτορας προσκυνητάς, έφηγάτας την εύλογίαν του Ύψιστου πών άνέλθων τās βραχίδια τών θρόνων.

Λόγω της θέσεως της και λόγω της τότε έποχής, όποτε τα μοναστήρια ήσαν περισσότερο των οικιών και τά έξοχάσσια πολυκαθίσματα τών προσκυνητών και οι μοναχοί πολυπλήθεις στερροί τών στρατιωτών, ή μονή τών Άβραμίων απέτειλε σνγγά τόν τέμα του δειλινού περικύτου τών μελών της άτοκροτορικής οικογενείας και άλλων επιστηθίων και άρχόντων.

Ο Ιούλιος ήτο περί τό τέλος του και ή ήμέρα εκείνη έκλινε προς την δύσιν, οτε δύο γυναίκες κοιμώως άλλ' άφελως ένδεδυμένα, και φέρουσαι λεπτούς άλλ' άρματιστούς πέπλους εις τό πρόσωπον, όθρσε μέν διά να προσυλάσθωνται από τόν ήλιον, πρόγμωιν δε διά να αποφεύγουν τά βλέματα τών διαβόλων, έξήλθον της χροστής πύλης και δημητύνησαν πεζή προς τό μοναστήριον.

(Η συνέχεια εις τό φύλλον της Κυριακής)

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης αφήγησης Ιραυματίου εις την εὐζωνικὴν γλώσσαν

33 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι ἱρυνάου ὄρα κι ὄρα. Σκουτάδ' τίφλα εἶνι κι δὲ μπουρὸ νά ἰδοῦ. Φουνοῦζου οὐ δύστυχους ἔξαλους ἀπὸ ποράτουου, φουναῖζου κι ξιφουνοῦζου :

- Πλιακούρα μάτια μ', ποῦτη Πλιακούρα.
- Κι νά ἀξάφνα ἀκούγου πατημασιές στ' ἀκο' ἀποῦδα πόπριτ' ἢ Πριμιτῆ. Τοιμάζου οὐ δόλους τὸν τρέφι μέρους κι οκουπεῦου.
- Ποῖους οὐρὲ ἀνακράζου.
- Μεῖς, ἀπαντουλουγάν.
- Τροῦκοι οὐρὲ.
- Ἰδῶνοι.
- Χαί.
- Οὐρίσι μαξ.

Κι νά σ' ἰ ξιφουτροῦνον καμιά δικαργιά μῆζονοι οὐπλιόμενοι. Πιδιά δὲ μὰς ἴενα κι' ἔνα. Κι τρεῖς τέσσεροι χοργιανοί μ'. 'Ακούσανι τὸ τρικιές στ' Πριμιτῆ κ' ἤρθανι νά θυσιὸν τὶ τρέχ'. 'Ἦτανι ἰκεῖ οὐ Κώτσους οὐ Μαλαγοβιός, οὐ Πάνους τὸ 'Αραπουκουμπόουνας, οὐ Γιόγουλους οὐ Χατζοργιάς κι' οὐ Σταύρους οὐ 'Αντιρουκουμένους. Τὸ εἶδα κι' ἔνοιγι λίγου ἢ καρδούλα μ'. Οὐρὶ πιδιά τὸ λῆου, οὐρὲ πιδιά.

- Τ' εἰν' οὐρὲ ἀφαλι Μήτρου λῆν.
- Καρτέρ' μὰς φλάσαν.
- Μπαῖ;
- Τροῦκοι οὐρὲ κι μὰς τρέκισαν.
- Στου κριγιὰς;
- Στου κριγιὰς;
- Ποῦντοι οὐρὲ;
- Πέσανι στου πτάμ'.
- Οἰλοι;
- Κ' οἱ τρεῖς.
- Ποῖνι οὐ Πλιακούρας; Λαβῶθκι;

- Τί νά σὰς ποῦ μαῖρα πιδιά, τί νά σὰς μουλοῦσου. Σάν ἔπιαι ἢ πρῶτ' μπατουργιά ξαπλώθηκι κάτ'. 'Ἰγὼ τρέχουνας μαλασμένους δὲν τὸν πρῶξια. Κι τουῦρα οὐρὲ ἀδιφουλιδὲς γυρίζοντας δὲν τὸν βροῖκου ἰδῶ. Τί νά κάνου οὐ ἔρμουσι κι τί νά γένου;

- Ποῦ ἔπιαι οὐρὲ;
- 'Ἰδῶ στου οἰδίντρου.
- Φῶναξις οὐρὲ;
- Χαί, φῶναξ κ' ἀπάντησ' δὲν ἔλαβα.
- Ν' ἀνάφουμι φουτῖα οὐρὲ νά ψάξουμι.
- 'Ἰέτ' νά κάνουμι οὐρὲ πιδιά κι χάδκα οὐ ἔρμουσι οὐ ἀφαλοῦ.
- Μάστι ξύλα οὐρὲ.
- 'Ακούτι οὐρὲ τούδια.
- Γογγυοῦσι κι χάδκι οὐ Πλιακούρας τὸν ἀνθους τὸν μῆζονοι.
- Ξύλα οὐρὲ ζούδια, φέρτι προυσανάματα.

Κι χουθῆκαμι οἰλοι μέσα στά σάκια κι μάσαμι ξιράδια κι πιτσουκόψαμι κλαμοῦρις κι τὸ ποσιτάσιαμ ἀπάν σὶ ξηρογῶτταρα νά πᾶνον φῶκου. Κι τὸν σφιζαμι ἔπιτα ἔνα σπῆριου κι φουνοῦτσι οὐ καπνὸς κι φλόγιασαν οἰλα μαζῖ. Κι ἔριξι οὐ τόπους κι' ἀστραφι. Κι' ἀξίσιαμι οἰλοι νά χουνοῦτάμι διξίθιν κι ξιρβῶθιν.

- Οὐρὲ Πλιακούρα.
- Πιδὶ οὐρὲ πιδί.
- Ποῦ εἰσι οὐρὲ μαῖρι μ'.
- Οἰφι φουνη ἀκούσκι ὄμουσι οἰτι τίποτους. 'Ἰρμιά γῆρου κι θεσιουκόταδου. Κι φουναῖξ ἀμέσουσι οὐ λουγιάς κι διαλαλάς :
- Οἰρὲ πατιῶτιδς.
- 'Ἰδῶ κῆρ λουγία.
- ἔριτι οὐρὲ;
- Τί κῆρ λουγία;
- Ν' ἀρπάξτι ἀμέσουσι ἀπὸ ἴενα νταλι ἀναμένου κι νά βγῆτι γυρῶντας. Χαί γῆρου, γῆρου.
- Οἰραῖα κῆρ λουγία.
- 'Ἰμπρός.
- Χαί, χαί νά τρέχουμι.

Κι' ἀρπάξουμι μαθῆς ἀπὸ ἴενα νταλι κι οκουπεῖαμ σὰ δῶ κι σὰ κεῖ. Τρέχουμι κι' ἀκόμα τρέχουμι. Πηδάμι χαντάκια κι ψαγολεῖουμι ἑπισταμένους μέσα στά σάκια. Γυρίζουμι μέσ' τὰ ξηρογῶτταρα κι τ' ἀγαθαῖα κι' οἰλου γυρίζουμι. Κι' ἀξάφου ἀπάν στά γυροβουλιάσιμα ἀκοῦ μνιά φνάρα τρανή, τρανή θεῖουσι'.

- Οἰτ' ἴενα μ'. Βουγῆθεα.
- Τ' εἰν' οὐρὲ;
- Βουγῆθεα.
- Φεῖδ' σὶ δάγκουσι μαῖρι;
- ἔκουτουμένους.
- Πάγιους λαχάρα μ';

- Οἰτ', οἰτ', οἰτ' σφουρα' κι καχουκάρδιμα.
- Οἰτ' ἴενα μ' ἴεφτασα.
- Τρέχα κόπκι ἢ φουόλα μ'.

Κι τρέχου οὐ ἔρμουσι κι' ἀπόδου ἔντρομουσι κι καποτάνου ἴτι τῶπ'. Κι οὐκῶου κι γλιέπου κι τί νά θυσιὸν. Πῶς νά σ' τοῦ εἰπὸ κι πῶς νά στοῦ μουλοῦσου. Κόψιμι κι ὀρῆμι κι σκότουσέ μ'. Πῶς δὲ μῆρθι συγκουπῆ πῶς δὲν ἔμα ξηρός. Τί εἶδανι τὰ μάτια μ' τὰ στρημένα τί εἶδανι. 'Αζουτου πιδί κι γράφι του μὶ τέμπου γιὰτ' οργιξ' ἢ καρδούλα μ' οργιξ'. Γλιέπου μαθῆς—οἰτ' φῶξ τὸν οὐφθαλμοῦν μ'—τὸν Πλιακούρα ξαπλουμένου κατ' χλουμόν, χλουμόν κι κίτρινον σὰ θεαφοκῆρ. Κι γῆρου, γῆρου οἰματα κι' αἰματα γῆρου, γῆρου (φ'δ; ἰπάτου. Μανούλα μ' λῆγνινα οὐ ἔρμουσι λῆγνινα. Βάξου τὸ φουνές κι βάξου τὸν ἔκουσι. Φουναῖξου κι καταλαλόου ἀπαφῶττου. Κι εἰσι κι οὐδῆφουμι 'Υπουφῆττου οὐ ἔρμουσι ὄπουφῆττου. Φουναῖξου κι μοιρουλουγιάου κι στρηγγιζῶ :

- Πλιακούρα μ'. 'Αδρῆφουλή μ'. Φουῶξ μ'.
- Λατρεῖα μ'. 'Αφῆντη μ'. Γλάρι μ'.
- 'Ἰχὼ οὐ ἔρμουσι ἀξάφνικὸ πὸ μὶ βῆρισι. Πὸ νά πῶου

Τὸν σκουτόσανι τὸν Πλιακούρα!

κι πὸ νά σταθῶ Πλιακούρα μ'. Θὰ σὶ φάη ἢ μαῖρ' γῆς εἰς τὸν ἀνθους τὸ 'ἠλικιάς μπαμποῦνι μ'. Θὰ κλιὰν' οἰλου τὸν χοργιὸ κι θὰ μαρουφουρέσ' θηρίγουμι. Οὐδῶξ Πλιακούρα μαῖρου βόλι σ' ἔραι εἰς τὸν ἔρημα τὸ 'ζουῆς σ'. Θὰ σφουνῆλασιουτ' καρδούλα μ'.

- Κι ἰφ' ἰγὼ ἔκλιγα ἀπαφῶττου μαζῶχκαν ἰκεῖ οἰλα τὰ πιδιά κι πῆι οὐ θῆγῆουσι κι οὐ οἰδουμὸς νῆα. 'Ακουγῖς λουγῆς, λουγῆς σφῆρνα :
- Λιβῆντη μ' λουλοῦδι μ'.
- Πλιακούρα μ' σπλάχιον μ'.
- Κουσιμαγαπημι μ'.
- Τζουβαῖρη μ' πὸ θὰ σὶ φάη τὸ χουῖμα.

Κι στρουνοῖμασι οὐρὲ πιδί μ' γῆρου τ' κι' ἀρχίζουμι οἰλοι τὸν μοιρουλόγι Κι' ἀρχίζουμι τὸν μοιρουλόγι κι τ' κλάρα. Μνιά σφαιρα ἀπ' τὸν καρδῶνι κι τὸν ἀφι κῶκαλου τὸν ἔρμου. Κι κλιαιμι ἀδιάνουτα δγυῶ οἰρούλες σὶ σειρά. Βρῶσις ἔγνανι τὰ μάτια μ' ἀστεριεῖσις. 'Ἐκλιγα σὰ μικρὸ πιδί. Λιγουφύσσα οὐ ἔρμουσι λιγουφύσσα. Κι σάν πῆρασι οἰ δγυῶ οἰρούλες σκόντι οὐ λουγιάς κι διατάξ' νά τὸν μεταφέρουμι τὸν μαῖρου τὸν καψῶκαρδου τὸν Πλιακούρα στου χοργιῶ.

- Κῆρ' λουγία λῆου.
 - Οἰ μ' λῆει.
 - Ποῦ θὰ τὸν πᾶμι;
 - Στῆ Κλεισοῦρα.
- Κι μᾶζουμι οἰ μαῖρ' τὰ τρέφια μὰς κι σφουγγάμι τὰ δάκρυα μ' τρέχουμι νά τὸν σκῶουμι. Κῶκαλου ἦταν οὐ ἔρμουσι, κῶκαλου μουναῶ χουρις ψηχῆ, χουρις ζουῆ, χουρις ἀνάσα. Τὸν βᾶξουμι οὐρὲ πιδί μὶ μικρομέν' καρδιά οἰ μνιά κλάρα ἀπάν, τὸν διπλόουμι κι κινῆμι μερπουσά ἀφουνοι. 'Απουπράταμι μέσα στου σκουτάδ' σὰ φαντάσιμα. Οἰτ'ι φηῖ οἰτι μνιά βγάξαμ.

Συννιμασιμένους ψλά οὐ οἰρανὸς κι' ἔνα κῆρῆου γῆρου πὸ πηροῦνι' τὰ κῶκαλα. Κι πᾶμ μερπουσά οὐ κῆρ' λουγιάς κι μὶ κῶβ' ἰμένα πῶου τὸν παράπουνο κι' ἀμουλάου τὰ κλάσιματα.

- Σῶπα οὐρὲ Μήτρου, λῆει οὐ λουγιάς κουράου.

- Θὰ λιγουθυῖσου.
- Κουραγιου οὐρὲ πιδί μ'.
- Μῶκαρι τ' καρδούλα μῶκαρι.
- Σουῶπα θὰ βραχιλάσις.
- Πιδιῶνου οὐ μαῖρους. Λῆῶνου οὐ ἔρμουσι.
- Ντροῦτῆ.
- Πῶς νά τὸν ἀλῆσιμουῖσου τὸν ἀξῆρ-στου, τὸν γλιέξ, τὸν θλιξῆκαρῆου. Πᾶξου οὐ ἔρμουσι πᾶξου κι ποῖνω.

Κι κοντὰ σὶ μένα λιγῶνι τὸν παρῶνιου κι τὸ ἄλλουσι τὸν μαῖρους τοῦ χοργιανῶς μ' κι τοῖ πᾶνον τ' ἀναφυλῆτὰ κι κλιαινι κι λῆι'.

- Οἰδὶ, οἰδὶ, οἰδὶ μαῖρη Πλιακούρα.
- Ντρινητῆ Πλιακούρα τὶ ἐπαῖσι.
- Μαράξι θὰ τὸν βᾶξουμι οἰ ἔριμ'.
- Δὲ σκουτῶθικε στου μῆζονοι τμηῆτα μ' δουξάσιμένα κι οἰ φῆγανι τὰ σκιάδ' ἀπὸ πῶου μὶ μπαμπιά μὶ δόλου ἀγῆριουτῆ.

'Ἰπὶ τέλειουσι πῆρὶ τὸν διγῆου μὲτὰ τὰ μῆζου χτα φτάκαμ ἀπ' οἰλου ἀπ' τ' Κλεισοῦρα. Κι μῶτανι πιδί μ' οἰλου τὸν χοργιὸ βᾶθῆουσι. Σὰ φτάκαμ ἰκεῖ κῆδα ἴγυ τὸν μέρουσι πῶου τῶσον δινάτ' σὰ λιουτῆα γα πολῆσιμα μ' τὸν Πλιακούρα κῶφτικα οὐ ἔρμουσι κι φῆρῆσα. Κι' ἔβλα μνιά φνάρα οἰδῶς τὸν οἰραῖα νά ξαλαφῶουσι.

Σκουθῆτι οὐρὲ χοργιανῶι, σκουθῆτι ἰδῆτι τὸν λιβῆντ' τὸν Πλιακούρα πὸ τὸν σκουτόσανι.

Κι' ἀρχῆσανι τὸν ῥῆκου τὰ πιδιά ποῖουσι μαζῖ οἰλα στ' σειρά. Κι' ἀλάφιασι τὸν χοργιὸ κι σκῶθῆτι κι κατέβῆι τὸν δῶρσι. Κι ρῶτταρα ἰπὸ τὸν ἰδῶ κι ρῶτταρα ἀπὸ κῆι κι σάσι :

- Τ' εἰν' οὐρὲ πιδιά, ποῖν βῆρισιαν.
- Τοῦ κανιῖνι μ' λῆου.
- Ποῖγιουσι οὐρὲ πιδί;
- Τὸν Πλιακούρα μαῖρου μ' τὸν λῆου-τόκαρδου. Καρτέρι μὰς φυλάξαι κι τὸν ἰπέφισαν. Κι τρηβῆξαι μὲι ἰμῆρὸς κι οἰ χοργιανῶι πῶου κι τὸν ἀπιδῶσιμα τὸν μαῖρου στου καταλιτῆριου. Κι ἔπιτησαν οἰ σπῆριγῶτις κι ἀλαφῆσιουτι οὐ γαλοῦνις κ' ἔπιτα ὄξου μὶ τὰ νυχτά τ' κι μὶ ζῶουσι κι πῶου λῆει :

- Τ' εἰν' οὐρ' πιδί κι κλιαισὶ σὰ χυῖανι;
- Τὸν σκουτόσανι.
- Ποῖγιουσι οὐρὲ μαῖρι;
- Τὸν πατιῶθῆττου.
- Ποῖγιουσι οὐρὲ;
- Τὸν Πλιακούρα.
- Τ' ἦτανι αὐτοῖνουσι;
- Ἰεῖθῶουσι, καπῆτανι, ἰεῖθῶουσι μὶ τὰ οἰλα τ', θηρίγουμι μουναῶ, λιουτῆα' σῶουσι.

Κ' ἤρθῆι κοντὰ οὐ λουγιάς κι ἀνῶουμι κῆρι στ' κουρητ' τ' κιαρῆου τὸν ἔριμ' κι' ἀραχλ' τὸν Πλιακούρα ποῖτανι ἔπιτασιουσι χουρις νά βγῆνι ταιμουδία. Κι μαζῆτικα οἰ χοργιανῶι κι φῆρανι λουλοῦγῆα κι τὸν σπῆλῆσαν κι φῆρανι ἰ ἀσπῆρ κουφῆθῆα κι τῶουδῆσαν τὰ χῆρῆα. Κι κινῆουγα πορῶσιμα τῶουφρανι μανούλα μ' κι πᾶμ γαμῶσις οἰσῶουσι-στους στὸν ἄλλου κῶμουσι οὐ μαῖρους οὐ χαρουκαῖμένους.

Κι' ἔνα κουρητῖα σὰ τὸν κῆρῆου τὸν νῆρ τὸυτι μοιρουλόγι πὸν ῥῶσιανι οἰ πέτρις ρῶσιαν. Κι κοντὰ τὸν ξημέρουμα πὸν θὰ τὸν ἔθῶβαν κι θὰ τὸν ἰξῆανι οὐ μαῖρους δγυῶ πατῶς ἀμῶλῆα τὸν κλάρα οὐ βῆρῆα ἀπὸ τὸν σκῆλετ'. 'Ἰέκλαρα οὐ μαῖρους ἰέκλαρα πῶου πῆρισταν τὰ μάτια μ' ἀπ' τὰ δάκρυα μ' φῶουσκουσανι σὰ σαλιγκῆα. 'Ἐκλαρα μ' ἔπιτα σὶ δῶσιηουσι :

- Οἰῶρα καλῆ Πλιακούρα δῆξῆσι. Οἰτῆ μαῖρου πιδί πῶς χᾶθῆσι. Οἰτῆ κουῖουνα μ' πᾶς βαλανῶθῆσι. Πλιακούρα, Πλιακούρα μ'. Τῶ σῶουνα κι' ἄλλουσι δὲν ἴηουσι στὸν κῶμουσι οἰλου. Πάταγῖς κ' ἔριτι οὐ τόπους. Κι' ἰε λουμπουδιῆτις καμιά φουρα' ἀπὸ καλῆς καρδῶνι τῶκανις. Μπαξέττου γὰ μᾶξῆουσι δὲν ἀφῖς χᾶρη μ'. Κρουσταλέιουσι μ' κουρητῆ. Λαμπάδα μ'. Πλιακούρα μ' μῆρῶι μ'. Σαῖ-χου μ' Πλιακούρα. Πὸν πᾶς χοργιανῶ μ' νά σὶ φῆη τὸν μαῖρου χουῖμα. Πὸ μ' ἀφῆνι τὸν ἔρμου τὸν σασατῶ, Πλιακούρα μ'. Πᾶς κ' ἔησου οὐ ἔρμουσι μουναῶξ. Πᾶμ μ' κοντὰ τῆς κῶφῆσιμα φουῶξ μ'. Γλάρα μ' μάτια πῶουσι σφουτῆκατι. Πλιακούρασῶουσι οἰτῆ οἰ μαῖρους τὶ ἰέσιπα. 'Αγγιλι μ'. Πλιακούρα Τουρκουφῆ-

('Ακουλουθεῖ) Ἰγὼ Μήτρου σὶ Κερῆλας ἰε Ραδιομπελασῶου

Τὰ δαύματα ἰου ὠανικοῦ

'Ἡ τρομοκρατία, ἡ ὁποία ἐσχάτως κατέλαβε δόκλον οὐδὲν τὴν Γαλλίαν, κατόπιν τῶν φοβερῶν κακουρηγητῶν τῶν Γκαριεῖ καὶ Μπινῶ, τῶν ἀπομαρῶν αὐτῶν ληστῶν τοῦ ἀποκινῆου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγένοντο ἀφαν-τῆ ἐκάστανε μετὰ τοὺς φόνους καὶ τὰς λη-στεῖας. 'Ο πανικός ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τῶν ὁποίων εἶδονε καταλαβανόμενοι τοὺς Τούρκους, κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνας γενικός φόβος: ἀσθένεια δη-λαδὴ ἡ ὁποία καταλαμβάνει τὸσον εὐκόλως; ἕνα σῆσιον, ὅπως καὶ ἕνα ἄσιον. 'Ο φόβος σῆσιον παραδέχεται ἢ ἐπιστήμη, διὰ ἀπὸ τῶν καταλαμβάνεται ἕνας νεροσθενικός, ἕνα-κα σωματικῆς τὸν καρχῆας, ἀναμῆσις ἢ ὑπερ-καρῶσιος, οὗτω καὶ ὁ πανικός ἢ ἡ τρομοκρα-τία, εἶνε μὴ ἀσθένεια τῶν νῆουον, ὑπερενε-νῶσι τῶν ἀνθρώπων τὴν φαντασίαν, καὶ δη-μοψυχοῖσι οὗτω μεγαθυρία, ἰκανὰ νά κατα-στῆσιν λεγεῶνας, ἐνῶ κατόπιν ἀποδεικνῆ-ται διὰ τὴν μεγαθυρίαν αὐτῶ δὲν ἦτο παρὰ ἕνα μῆρηχῆ.

Ἡ τρομοκρατία ἐν Γα- λλίᾳ πρὸ ὀλίγων μηνῶν.

Κατόπιν τῶν ἄλλεπα- λῆλων φόνων τῶν κακούρ- γων τῶν αὐτοκινῆτων, τὸ ἦσιον τῆς Γαλλίας, ἀνευ ὑπερβολῆς, κατεσκόπευε τὸ ἔτερον ἡμῶν. Λίω σῆσις, ἀνθρώπων ψυχομολῶντων εἰς τινα φουθῆσι, ἀμέσως ἐφαντάζε- νο ἦσαν οἰ δύο κακούρ- γοι ὁ Γκαριεῖ καὶ ὁ Μπινῶ. 'Ἐαρχε νά καταγεγῆλη εἰς τὴν ἀστυνομίαν διὰ ἀ- νεκάλῆσι τοὺς κακούρ- γους, τὸ δῆδῆθεν εἰς δῶουσι σῆσιηα, ἐκείνου εἰς ἄλλουσι καὶ ἐσπεῖον ὄλοι νά ἀμ- παρωθῶνι εἰς τὰς οἰκίας τὸν, ἐκ φόβου μὴ φουε- θῶν ἀπὸ τοὺς κακούρ- γους!

Εἰς τὸ Σὲν-Κιὸ τῶν Παρισίων κατῆλθε κάποιος σφῆρ ἕνα βράδυ ἀπὸ τὸ αὐτοκινῆτου, διὰ ν' ἀνάγη τὰ φανῶρα τῶν. 'Ο χωροφυλάξ φανῆσῆτι ὅτι εἶνε ὁ Γκαριεῖ πλησιάζει. 'Ο σφῆρ δὲν νά ἐξαγάγη τὰ σῆρῆα τῶν, θέτει τὴν χῆρῆσι εἰς τὰ θυλάκια καὶ ὁ χωροφυλάξ τὴν κῆρῆσι αὐτῆν τὴν παρεξῆμῆ, νομίζον ἐν τῆ φαντασίᾳ του, διὰ ἔξῆγι περισσοφον ὁ σφῆρ, τὸν σὺλλομβᾶνει, τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀ- στυνομίαν ὡς τὸν διάσημον κακούργον, ἐνῶ ἀποδεικνῆται κατόπιν, ὅτι ὁ δυστυχῆς ἦτο ἄ- πλῆς τρησιῶθῆς.

Εἰς τὸ κέντρον ἀκόμη τῶν Παρισίων, δύο κῆρῆσι εἰσῆγονται εἰς ἕνα αὐτοκινῆτου, ἔξερ- γῆσι οἰς οἰκίας τῆς ὀδοῦ Βικτωρος Οὐγκῶ. 'Ο πασικαμένος χωροφυλάξ φαντάζεται ὅτι εἶνε ὁ Γκαριεῖ καὶ ὁ Μπινῶ, μὲ τὸ σκατῆ- τὸς αὐτοκινῆτου, καὶ τοὺς σὺλλαμβᾶνει, ἐνῶ βλακει καθαρά, ὅτι τὸ αὐτοκινῆτου εἶνε κόκ- κω καὶ ὄχι σκατῆ!

Οἱ ξαφνικοὶ πανικοί.

Διὰ ν' ἀποδειχθῆ τῶρα, πόσον ἢ ἀσθένεια αὐτῆ τοῦ φόβου, εἶνε μεταδοτικῆ, ἐπιφέρουσα τὸν λεγομένον πανικόν, ἔχομε πρόσφατα ἀκό- μη παραδειγμάτα, τῶν πανικῶν τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ.

Παντοῦ οἱ Τούρκοι, πρὸ τῶν Σέρβων καὶ Βουλγῶρων, πρὸ τῶν Μαυροβουνιῶν καὶ 'Ελ- λῆων, συνῆγον τὸν ἀόρατον, τὸν ἀσπῆλῆτον τὸν φοβερὸν ἔχθρον, τὸν φόβον. 'Ο φόβος εἶ- νι ὁ ἄλλῶς τοὺς κατῆρσῆθῆ, εἶτι παρεβῆσαν τὸ Κράσιον, ἀι προσφῆται τῶν γερόντων, λυ- ποῖσῆσαν διὰ τὴν ἀδικον ἔξοριαν τῶν σκῶλλων τῆς Σαμωσίθ, καὶ αἰ πρῶτα ἦταν τοῦ στρα- τοῦ τῶν, ἀἰ ὁποῖα ἐνομοποιῶνι τὸς πορφη- τῆας αἰῆς, ἦρκει διὰ νά χάνου τὸ θάρρος καὶ νά τρέπονται εἰς φυγὴν πρὸ τῶν ἔχθρων. Οἱ Τούρκοι, ἐκ τῶν λόφων τῆς Μελοῖνας καὶ τοῦ Μενεξῆ, διὰ τῶν πυροβόλων τῶν, ἐδέ- σασον τῆς Θεσσαλικῆς πεδιάδος: ἐν τούτοις,

ἢ 'Ελλῆνες διῆλθον κάωθεν τῶν λόφων ἐ- κείνου, ἐνῶ οἱ Τούρκοι ἐγκατέλειπον τὰ πάντα διὰ νά σωθῶν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὴν 'Ε- λιασσῶνα καὶ τὸ Σαρνταπορον, πάλιν οἱ 'Ελ- λῆνες, ἀπαῖσις πρὸ τοῦ κινῆου, ἐπετιθεντο ὀρητικῶι ἦρκει δὲ μόνον ἐπίθεσις τῶαυτῆ ἀ- ποφασιστικῆ, ἐνὸς συντάγματος, διὰ νά φύ- γουσι οἱ Τούρκοι προτροπᾶθῆν, σκορπίζοντες καὶ τὸν ὄπλιον τῶν ἀκόμη, διὰ νά τρέχουσι ἐλαφρότεροι. 'Αν καὶ οἱ Τούρκοι εἶνε γεροῖ ἀνδρες, εἶνε ὄμως λεπτόθυροι! 'Αναμφιβόλως ἡ φαντασία τῶν θὰ ἔβλεπεν εἰς τὸν κοκκινῶ- πῆν οὐρανὸν τὸν ποῖβου, κανεῖνα μεγαθύρ- ριον, γιγαντοῖσιον τὶ τέρας, πρὸ τῆς θῆας τοῦ ὁποίου ἔμεινον!

Ἡ ἠχὼ καὶ τὸ σκότος.

'Αλλ' ὁ φόβος προσεῖτε μεγαλειῆταν ἐντῶ- πσιον, ὅταν ὁ κίνδυνος εἶνε ἐντελῶς ἀνύπαρ- κτος, καὶ ὅπου οἱ φοβούμενοι δὲν εἶνε λεπτό- μετὰ ἄγιον φῶνον. Εἰς τὴν φαντασίαν τῶν κουρα- ὀμένων στρατιωτῶν, κατό- πιν τῶσις πορείας, ὑπὸ καυτοκῶν ἡλιον, ὁ κῆρῶς ἐκείνου ἐνήγησεν τῶσον ἀποτελεσματικῶς, ὡστε ὄ- λοι ἐξῆλθον, ἐν φοβερῶ ἀ- ταξίᾳ, καὶ δὲν κατέστη δυ- νατὸν νά ἐπιανεσθῆθουσι, κομηθῆντες πῆλον εἰς τὸ ὑπᾶιθρον!

Εἶδε πάλιν τὸ φάντασμα καὶ ἠθῶνθῆ τὰ χῆρῆα του νά τοῦ σφῆγγον τὸν λαῖμόν.

κλίησι τοῦ πελῶσιον μετρησιόμενον ἢ προ- τεταμένην τὴν χῆρῆα, καὶ τὸν ὀσιον κατόπιν ἔβλεπε νά περῆσι!

Ἡ διαβολὴ μετὰ τὴν οἰκογενεῖαν του.

Μίαν ἡμέραν, κανητῶ ἀμερικανικῶν χουῖων πλησίον τῆς 'Ουάσις τῆς 'Αμερῆθῆς, ἐπέστρε- φον περίφοβοι ἔκ τινος ἐκδοῦσι, δημοῖμε- νοι, ὅτι εἶδον εἰς τὸ δάσος, ἔξῆ ἢ ἐπὶ παρῶδῶ- ζου φῶσιος ὄντι, σάν ἀνθρώπους ὑπερφῶ- νους μὲ γῶντες, μὲ μεγάλας κεφαλὰς, ὑπερμε- γῆσις κοιλίας, καὶ χῆρῆα φῆσιοντα μέγῆσις ἔ- δαφους. 'Ολοῖ οἱ χωρικοὶ ὀπῆσῆσαν πᾶσι- τα διὰ νά φουεῖσ

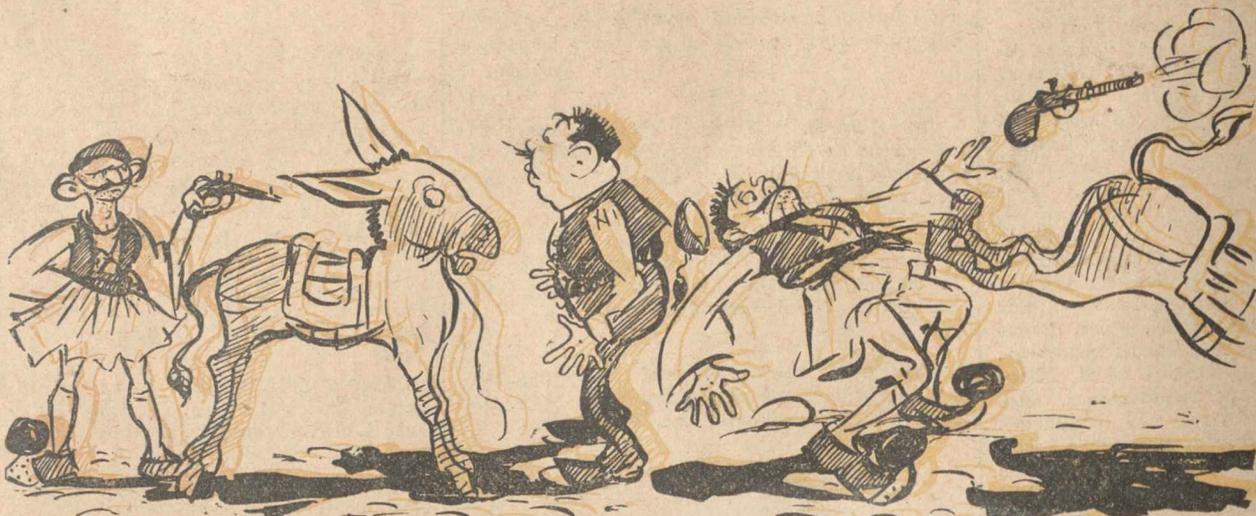
ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ὁπὸ ΜΙΧ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ὁ μπάριμα-Νικολός, ἓνας χονδροκαμωμένος Μενιδιάτης, ἐγύριζε σιγά σιγά ἓνα ἀπομεσήμερο τῆς Κυριακῆς μὲ τὸν γαϊδαρέλο του ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, ἀφ' οὗ ἐπούλησε τὰ λίγα του αὐγά καὶ ἐτσέπωσε καμμιά 50 δραχμοῦλες.

Δὲν εἶχε κάμει ὅμως πολὺ δρόμο, ὅταν μία φωνὴ ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν αὐτοῦ καὶ τοῦ γαϊδαροῦ του.
— Ἄλτ.

Γυρίζει καὶ τί νὰ ἰδῆ!...
Ἐνας ἀπαίσιος ληστοφυγδίκος ἤρχετο πρὸς αὐτὸν προτείνων τὴν κομποῦραν του...
— Τὰ λεφτά σου καὶ τὴ ζωὴ σου ἐπρόφθασε νὰ πῆ, ἐνῶ ὁ φίλος μας ὁ Νικολός ἐγίνε λεμόνι ἀπὸ τὸ φόβου του.

Μόλις ὅμως ἐτελείωσε τὰς λέξεις αὐτάς, δυὸ γερὲς κλωτσιές τοῦ κῆρ-γαϊδαροῦ τὸν ξάπλωσαν ἀνάσκελα στὸν τόπο, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ φουκαρά τοῦ Νικολοῦ.

Καὶ ἔτσι ἡ κομποῦριὰ ἔπεσε στὸν ἀέρα.
Στὸν κρότου τοῦ πυροβολισμοῦ ἐτρεξάν οἱ χωροφύλακες καὶ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν των, ὅταν εἶδαν ὅτι ὁ φονευθεὶς ληστὴς ἦτο ὁ πρό πολλοῦ διάσημος ἐπικεκηρυγμένος ἀντὶ 20000 δρ. λήσταρχος Ξυνόγαλος.

Καὶ ἔτσι ὁ φίλος μας ὁ Νικολός πῆγε τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἐπῆρε ἀπὸ τὸν ταμῖα τῆς 20 χιλιαδοῦλες του γιὰ νὰ ἀγοράσῃ καὶ ἄλλους γαϊδαρέλους σὰν ἐκείνους τὸν τυχερόν...